

Иоан. Знамъ единъ много добръ за любленіето враговъ, но смѣя ли да я прикажа?

Уч. Смѣешъ Иоанне свободно, и кажи я да чземе?

Иоанн. Единъ добръ и богатъ старецъ имаше трима сынове, и като имъ раздѣли сичкото си иманіе остана единъ златъ пръстенъ съ многоцѣнны камени кого то искаха и тримата. И като не го оставяше никой на другаго, тога баща имъ рече: За три мѣсяцы време, който отъ васъ направи найголомъ добринъ, той да земни пръстена и да го носи. Но понеже го желаяха и тримата, за това секой тръгна да търси найголмото добро. Подиръ три мѣсяцы като се върнаха при баща си, рече първийа: Отче, единъ търговецъ ми дади сичкото си иманіе безъ запись и свидѣтели, да го пазя 60 дни, доде се върни. Азъ го прияхъ, пазя го добръ и кога доди ще мѣ го предамъ върно, и това не е ли голмо добро? Тога стареца рече: това е сынко добро, но не е достойно за пръстена: Защото законъа повелѣва на синца ны да се обычае и да държиме правдатъ. Послѣ рече вторыйа: едно просто сиромашко дѣте като играеше невнимателно край една рѣка падна отъ брега ищеше да се удави, но азъ скочихъ поскоро въ рѣкятъ и го извадихъ, както виде и сичкото село, това не е ли голмо добро? добро е, рече сынко, но не е достойно за пръстена: Защото ты си направилъ, което си длъженъ, а който не помага на другиго, той не е достоенъ да се нарече человекъ. Найпослѣ рече и третійа: отче, одинъ мой врагъ (дѣшманинъ) като беше заспалъ при своето стадо подъ единъ сѣнкъ край нѣкоя стремнина, гдѣто живота мѣ беше въ рацете ми, ако го бѣтнахъ да се търколи въ пропастьтъ, но азъ като отидохъ при него, събѣдихъ го тихо и мѣ отървахъ живота, ако и да знаяхъ, чи той секоги търси